

AZ ÉV ÉLETRAJZA #1 BESTSELLER

Állataim és egyéb családfajták

*finep
selection*

CLARE BALDING

CLARE BALDING

Állataim
és egyéb
családfajták

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Alice-nek

---

*„Amíg meg nem tapasztaltuk, milyen érzés szeretni egy állatot,
lelkünk egy része mélyen alszik.”*

Anatole France

Candy

AZ ELSŐ KUTYAPOFA, AMIRE EMLÉKSZEM, Candyé volt. Védelmezőm és kísérőm, gondozóm és barátom volt. Erős, mindig szimatoló, állandó támaszom.

Belenéztem nagy, barna szemébe, dundi ujjaimmal beletúrtam ráncos bundája közé, éreztem száraz leheletét. Mindent átható érzéki élményt nyújtott. Az otthon biztonságát.

Soha nem kapott oda vagy morgott rám, mikor meghúztam a fülét, lehúztam az ínyéről a bőrt, hogy megvizsgáljam apró fogait vagy megragadtam hurkás bőrét, de még csak egy figyelmeztető pillantást sem vetett rám. Candy egy szent volt, aki tudja a helyét az életben. Azért jött e földre, hogy vigyázzon rám, amit meg is tett, élete végéig.

Candy anyám bokszere volt, a családi rangsort pedig korán világozzá tette – ami az érzelmeket és a kiosztott figyelmet illeti. Ő volt az első, mindenki más – beleértve az újszülött babát is – csak utána következhetett. Imádta anyámat, ez nem is volt kérdés, amire nagy szüksége volt anyámnak, ha ezt „csak” egy kutyától kaphatta is meg.

Candy egy vörös-fehér bokszert viselt: szőre mély gesztenyebarna színű, fehér mellénnyel és csíkkal a nyakán és pofáján. A természet petyhüdt szemekkel, lógó mellkassal és a kívánatosnál szélesebb csípővel áldotta meg. De anyámmal úgy véltük, Ursula Andress sem festett jobban, mint ő, s nem is kelhetett versenyre Candyvel.

Ha izgatott volt, egész testével fejezte ki. A mozdulat farka végéből indult, átjárta a törzsét, mely ide-oda mozgott, és ez szinte lehetetlenné tette, hogy rendesen járjon. Teste remegett az örömtől, pofája fancsali vigyorba torzult. Viselkedése többnyire vénkisasszonyos és kiegyensúlyozott volt, de ha boldog volt, rendkívül fel tudta izgatni magát.

Imádtam őt, és ő azonnali, megkérdőjelezhetetlen odaadással válaszolt. Mellém feküdt, vagy elindult, ha én elindultam – eleven, lélegző békiségként bizonyult, a segítségével bármikor talpra állhattam, ide-oda ingadozva dundi lábaimon, miközben ő óvatosan előrehúzott. Amikor túl gyors lett a tempó, és ráestem pelenkás fenekemre, leült és várt, amíg újra el nem indulok. Nem nagyon szerette, ha mások is a közelemben jöttek, főleg ha férfiak azok – őket lesújtó pillantással tartotta távol.

Candy volt az egyetlen, aki örült, hogy megismerkedhettem velem. Azon a napon, amikor hazaérkeztem a kórházból, anyám lerakta a kosarat velem együtt a padlóra, és otthagyt. Bertie, a zárkózott lurcher, e nagyzó eb gyorsan körbeszaglászott, rátette mancsát a kosár oldalára, ezzel jelezve, hogy mit is gondol ő minderről. Fejét

magasra emelte, és odébb sétált, anélkül, hogy egy pillantásra is méltatott volna.

Candy viszont mellém telepedett, és ott is maradt. Ahogy most erre gondolok, vigasz lehetett ez nekem, és oly védelmet nyújtó gesztus. Csalódás voltam attól a perctől kezdve, ahogy kipottyantam, és ez ellen semmit sem tehettem.

– Ó – mondta a nagyi, az asszony, akit sokan rémesnek tituláltak –, csak egy lány... Ne izgulj, csak próbálkozz tovább...

Robusztus alkatával és egy méter nyolcvan centis magasságával a nagymama félelmetes benyomást keltett. A haját, mely sem hosszú, sem rövid nem volt, egy héten egyszer rakatta be Wendyvel, aki házhoz jött. A nagyi nem sminkelt, mert úgy gondolta, hogy olyat csak „ringyók és kurvák” tesznek. Kedvenc, derbiken viselt öltözete egy selyemruha volt, hozzáillő kalappal – a ruhát, melyen nem voltak minták, nehogy kiemeljék hatalmas kebleit, szabó igazította rá. Finom cipellőt vett fel, nagy kézitáskát vitt magával, melyben elfért a pénztárca, a szemüveg, a napló és a távcső, fejére svájcisapkát tett, vagy nyáron selyem, turbán szabású fejfedőt.

Hétközben a nagyi bokáig érő szoknyát viselt, egyszínű felsővel vagy kardigánnal. Soha nem vett fel nadrágot. Egykor jó lovasnak számított, de abbahagyta a sportot, amikor a női nyereg kiment a divatból. Nem viselte el a gondolatot, hogy férfi módra üljön a lóra, és persze szerinte egy nő soha nem vesz fel lovaglónadrágot.

Úgy általában nem túl sokra tartotta a nőket, sőt – és itt nagyon fontos, hogy a tényt kihangsúlyozzuk –, különösen azokat a nőket nem bírta elviselni, akik azt hitték magukról, hogy „magasabb rangúak”.

A nagy felmenői között államférfiak, miniszterelnökök, pátriárkák voltak. Nagyapja Derby tizenhetedik grófja volt, akinek az unokájaként csak alig néhány ékszer örökölt, de annál több öntudatot. Gyermekkorát egy londoni házban vagy a Knowsley-ban lévő birtokon töltötte, Liverpool külvárosában (most Knowsley Safari Parknak hívják), esetleg egy dél-franciaországi villában. Anyja, Lady Victoria Stanley egy vadászat során halt meg, amikor a nagy csak hétéves volt. Talán ez lehet a magyarázata annak, hogy hiányzik belőle az anyai ösztön.

Egyik gyermek sem kapott sok figyelmet, de a fiúknak annyi előnyük volt, hogy őket legalább észrevették. A nagy volt az egyetlen lány a sorban, így számára a gyermekkor eleve veszített csata volt.

Az anyámnak egyetlen hűségese szövetségese akadt gyermekéveiben: az apja. Peter Hastings kapitány családfáját egészen a Plantagenet házig tudta visszavezetni, melynek V. Henrik és Oroszlánszívű Richárd is tagja volt. A családfa sűrű ágai között még Robin Hoodhoz is vezetett egy rejtélyes gallyacska. Ami a családomat illeti, meg vannak róla győződve, hogy Robin Hood nem képzelt figura. Ő volt Robert, Huntingdon grófja.

Létezett és most is létezik. És nemcsak hollywoodi filmekben, de nagybácsikáim középső neveiként is. Mindnyájan Robin Hoodok, Willie bácsi pedig – William Edward Robin Hood – a tizenhetedik és egyben a jelenlegi Huntingdon grófja. A cím nem ér túl sokat materiális szempontból – nem jár vele nagy ház vagy birtok –, de körülengi egyfajta varázsos, történelmi légkör.

Willie bácsi, anyám és két fiútestvére nem sokat látták a szüleiket. Dada gondoskodott a gyermekekről, és egy cseléd is mindig rendelkezésükre állt. A hozzájuk kirendelt szolgák Mrs. Paddy, a szakács felügyelete alá tartoztak, és mindannyian Stampyt, a komornyikot utánozták. A háztartásban sok alkalmazott nyüzsgött.

A gyerekek a ház keleti szárnyában ettek, játszottak és aludtak. Szüleik előtt minden este pontban hatkor a ház dolgozószobájában sorakoztak fel: William, Emma, Simon és John, mindig ebben a sorrendben. Mindenki jelen, minden rendben. Mindenki ígyba küldve.

Nagyapám révén Park House Stablesben laktunk Kingsclere-ben, egy faluban Hampshire és Berkshire határán. A nagybácsi, akit Sir William Bassnak hívtak, a sörfőzésből meggazdagodott iparmágnás volt. Sir Williamnek nem voltak gyermekei, és attól félt, hogy a neve végleg eltűnik a süllyesztőben. Így megkérte nagyapámat, hogy felvenné-e a Bass nevet a sajátja mellé.

A nagymama megdöbbsent.

– Semmi közöm nem lesz ahhoz a közönséges sörmárkához! – mondta. De te felveheted, ha akarod, ez a te dolgod.

Nagyapám ennek megfelelően Peter Hastings-Bassra változtatta a nevét, így minden gyermekének családneve Hastings-Bass lett. Nagyanyám rendületlenül Priscilla Hastings maradt. A legtöbben Mrs. Hastingsnek szólították. Néhány közeli barát csak Prisnek. Két csintalan unokaöccse elhagyta az „r”-t, de megúszták a dolgot¹. De jaj volt annak, aki „Prissy”-nek szólította.

– Nem vagyok Prissy². Senki emberfiának!

A névfelvételért cserébe Sir William halálakor nagyapám örökölte a Bass család vagyonát. Az örökségből vásárolta 1953-ban a Park House Stables-i házat és a hozzá tartozó több mint 600 hektáros birtokot Kingsclere déli részén. Megvolt az az előnye, hogy mély fekvésű rét volt a Cannon Heath Downon, melyet soha a történelem folyamán nem szántott fel ekevas. Magas, buja, mélyzöld fű nőtt

---

¹ A „piss off” szókapcsolat jelentése: idegesít, irritál, feldühít. – *A szerk.*

² Am. finomkodó, begyöpösödött. – *A szerk.*

rajta – tökéletes a lovaglásra. Több mint ötven istálló volt a birtokon, megfelelő szállás az alkalmazottak számára és egy ház, mely elég nagy volt a gyarapodó család és a személyzet számára.

Nagyszerű épület volt. Rövid bekötőút vezetett az elülső kapuhoz, mely három és fél méter magas és két méter széles volt, két oldalán két libanoni cédrus, körülöttük a tökéletesen rendben tartott gyeppel. A kaput két faragott kőoszlop védte, melyeket borostyán díszített. A ház északi falát dús, tapadó vadszőlő fedte, míg déli oldalán édes illatú hortenziák virágoztak.

A háznak hatalmas zsalus ablakai voltak, melyeken keresztül fény töltötte be a szobákat. Az egyetlen sötét helyiség a konyha volt, nem sokkal a föld szintje alatt, ahol a szakács és hadseregnyi segédje süttött, főzött, forralt és pirított. A konyha választotta el a ház felnőttek által lakott részét a gyerekeketől.

Amikor Stampy, a komornyik a vendégeket üdvözölte a bejárati ajtónál, sarkai összecattantak a fekete-fehér márványpadlón. A nagyszüleimé volt a fő hálószoba, délre és nyugatra néző ablakkal, s kilátással a szomszédos szántókra – melyek szintén a birtok részét képezték – Watership Downtól egészen le Beacon Hillig. Sir William Bass elégedett lett volna a vétellel, melyet nevének felvétele révén fizettek ki.

De nagyapám csak néhány évig élvezhette az új környezetet. Állandó köhögése, ami hosszú ideje kínozta, egyre rosszabbodott, bőre sárgásszürke lett. Amint a betegség egyre jobban elhatalmasodott rajta, fel kellett készülnie azokra az időkre, melyek életidejét meghaladják.

Felvett egy huszonnégy éves amerikai születésű segédtrénert, aki-ben felfedezni vélt valami különleges tulajdonságot. Az illető jó amatőr lovas volt, volt egy kék rögbimeze Cambridge-ből, krikettezett és

pólózott. Jóképű férfi volt. Ébenfekete haját oldalra fésülte, világos bőrű arcát csak egy halványvörös sebhely csúfíthatta volna el arca bal oldalán, de duzzadt ajka és sötétbarna szeme ellensúlyozták ezt.

Nagyon jól tudott bánni a lovakkal, és nem ijedt meg a nagyanyámtól. Nem volt öröksége, ami előnyére válhatott volna, s ami miatt kisebb volt az esélye, hogy továbbáll. Az egyetlen negatív tulajdonsága az volt, hogy az a hír járta, nagy nőcsábász. Nagyapa biztos volt benne, hogy ezt majd kinövi.

A férfi neve Ian Balding volt. Hat hónappal azután, hogy Ian Balding Park House Stablesbe érkezett, nagyapám negyvenhárom éves korában meghalt rákban. Ez 1964-ben, a tokiói olimpia évében történt. Anyám csak tizenöt éves volt akkor. A dajka mondta meg apjuk halálhírét, és adta parancsba, hogy egyik gyermek sem sírhat nyilvánosan.

A gyász egyedül a nagyira tartozott, és senki másra.

Ami az üzleti ügyeket illeti: éppen két évvel korábban történt, hogy a Jockey Club megengedte, hogy nők is tréneri engedélyt szerezzenek. Korábban amiatt utasították el őket, hogy esetleg meglátják a félmeztelen zsokékat a mérlegelőteremben. Na, és mi történt volna, ha mindez bekövetkezik? Elfogta volna őket a vágy? Elájultak volna a soktól?

A nagyinak gondoskodnia kellett valakiről, aki átveszi a tréneri feladatokat Park House-ban, így megengedte Ian Baldingnak, hogy megszerezze az engedélyt. Ott maradt, hogy segédkezzen a lótulajdonosoknak, akik közül sokan személyes barátai voltak. Megvolt a véleménye, hogy melyik ló melyik versenyszámban induljon, de az üzletvezetés, a személyzet és a lovak napi edzése apám felelőssége volt.

A nagy és apám minden este együtt vacsoráztak, és minden reggel együtt reggeliztek. Apám kilogagolt a versenylovakkal, egy lapos

sapka volt rajta, sportos tweedzakó és sötétbézs színű bricsesz nadrág. A nagyfi gyalog ment vagy kocsin, a labrador mellette állt, távcsővel a kezében kémlelte az edzést. Egymásnak számoltak be arról, hogy melyik ló hogyan fut, hogyan bírják a hajtók, és hogy Ascot, Newbury vagy a goodwoodi verseny lenne a legmegfelelőbb az indulásra. Ian Balding elvarázsolta a Hastings-özvegyet. Jól megnevetette őt.

Ian bemutatta őt barátnői színes társaságának, akik miniszoknyában, szűk felsőben és nagy napszemüvegben pompáztak, hajukat fel-tupírozva hordták. Egyikük sem nyerte el Mrs. Hastings tetszését. A fiú keményen dolgozott, ő tréningezte a nyertes lovakat, kriket-tezett a fiúkkal, teniszezett a sportos amerikai lótulajdonosokkal, és gyakran elvitte anyámat az iskolába a tini lánybarátnők nem kis örömére. Ian volt az egyetlen, akivel anyám tudott beszélni az apjáról, és arról, hogy mennyire hiányzott neki. Csak tizenöt éves volt, és szüksége volt valakire, akivel megoszthatta a félelmeit, a problémáit, az iskolai ügyeket. Volt valaki, akivel gyakorolhatta a francia nyelvet és beszélhetett despota anyjáról. Ian lett a bizalmasa, és a legjobb az volt az egészben, hogy amikor kitette őt a kocsiból, barátnői össze-súgtak, és izgatottan vigyorogtak, miközben Cary Grant hasonmása kivette táskáját a csomagtartóból.

Anyám okos volt. Kitűnt angolból és történelemből, és ötös tanuló volt. A karrier-tanácsadó az iskolában azt javasolta, jelentkezzen Cambridge-re. A nagyfi legidősebb fia, William már ott tanult a Trinity College-ban. Anyám, Emma öccsei, Simon és John követték őt. De amikor anyámra került a sor, akkor valahogy elmaradt a bátorítás.

– Ne légy nevetséges! – mondta a nagyfi. – Nem lesz kékharisnya a lányomból!

Nem volt értelme vitatkozni vele. Már teljes gözzel tomboltak a hatvanas évek, de anyám egy Jane Austen-regényben rekedt, ahol a lányok zongorázni és varrni tanultak, és ha nagy szükség volt rá, akkor főzni is. Lehettek szépek, kedvesek, olvasottak, de isten őrizz, hogy „okosak” legyenek, pláne hogy saját véleményük legyen.

Ian azt javasolta, hogy Emma menjen Amerikába, hogy meglátogassa Ian családját. A húga, Gail együtt járt előkészítő iskolába Emmával, és jó barátok lettek. Ez volt az első alkalom, hogy az anyám külföldön járt. A családi vakációk azelőtt mindig Bognor Regisben teltek, egy bérelt házban, közel a kavicsos tengerparthoz. De a leglényegesebb mégis az volt, hogy a hely nem volt messze a nagy számára, otthagyhatta a gyerekeket, és csatlakozhatott a barátaihoz a goodwood-i lóversenyen. A gyerekek tehát mindig a halálósan unalmas Bognorban nyaraltak.

Nos, anyám elrepült Amerikába, a szabadság hazájába – vagy legalábbis felszabadult az anyja nyomása alól. Amikor visszatért, felszerelve saját függetlenségi nyilatkozatával, elment Londonba, hogy munkát találjon. Az önbizalma megnőtt, volt saját fizetése a titkári állásából, és élvezte, hogy végre saját döntéseket hozhat. Amikor azonban hazament, ismét a rajtkockán találta magát. Az anyja egy fellengzős „hogya az ördögbe nézel ki”-kérdés után azonnal visszaűzte a szobájába, hogy valami konzervatívabb ruhát vegyen fel. Anyám fejlődését állandóan és következetesen gátolták.

Ian Balding közben jól beilleszkedett. Jól festett esti zakójában, de még jobban sportos szerelésében. Nem volt katona, így nem szenvedett tiszti szindrómában, nem vett fel tweedöltönyöket vagy sárga kordbársonyt. Más volt, mint akiket anyám eddig megismert – volt valami veszélyes benne, de közben olyan volt, mint egy cserkész.

Nagyon más volt, és sokkal vidámabb jelenség, mint bármelyik férfi, akikkel anyám Londonban találkozott. Nézte, hogyan bánik Ian az anyjával, és irigyelte őt. Olyan könnyedén tudott viselkedni vele! Egy reggel elkísérte őt, és miután a versenylovak edzése befejeződött, Ian elkiáltotta magát:

– Gyerünk, Em, erre megyünk vissza!

Elindult a kerítés felé, és átugratott a lovával egy majdnem másfél méteres akadályon a Downs mezői felé. Emma követte. Együtt ügettek, átugrattak mindenen, ami az útjukba került, sövények, gödrök, postai és vasúti kerítések felett szökelltek át könnyedén. Felszabadultnak érezte magát – a vidámság és a félelem mezsgyéjén járt.

Sok nő megfordult a Park House vendégszobáiban, és egészen biztosan voltak, akik miatt megérte kilopózni a folyosókra, de egyikük sem volt olyan hatással Ianre, mint Emma azon a reggelen, a Downs mezőkön. Mintha egyik napról a másikra felnőtt volna. Ian azelőtt soha nem nézett rá úgy, olyan szemmel.

Három hónappal később a nagytól megkérte egyetlen lányának a kezét.

– Igazán? Nos, ez nagyon kedves magától! – válaszolta.

Az apám elment telefonálni az anyjának Amerikába, míg a nagyi hívatta Emmát.

– Hallom, hozzámész Ianhez. Szerencsés lány vagy!

– Ó – válaszolt anyám –, tényleg? Engem még nem kért meg...

Valójában tényleg nem kérte még meg, de a dolog már el volt döntve. Amikor apám felhívta az anyját Amerikában, hogy közölje a jó hírt, Eleanor Hoagland Balding azt kérdezte:

– Melyiket választottad, az anyját vagy a lányát?

Az esküvőt a nagymamám szervezte. Az anyám tíz vendéget hívhatott meg. Ő húszéves volt, apám harminc. Számos volt barátnő

(akiknek még emlékezett a nevére, és akik címét megjegyezte) eljött a kingsclere-i Szent Mária-templomba, hogy megnézzék, ahogy a nagy hódító végre igába hajtja a fejét.

Mivel a menyasszonynak nem volt apja, akitől megkérhették volna, a nagy úgy döntött, hogy Emma legidősebb bátyjára háruljon a feladat, hogy az oltárhoz kísérje. Az anyám rettenetesen ideges volt. Nem igazán volt ideje, hogy döntését mérlegelje. Ian ugyan megdobogtatta a szívét, de egyáltalán nem volt biztos abban, hogy kész erre a lépésre. Rettegett azoktól a miniszoknyás, trendi kalapos, napszemüveges és divatos cipős fiatal nőktől, akikkel vőlegénye összeszűrte a levet. Kicsit olyan volt ez, mint egy lovaglás a Downs mezőin – veszélyes, mert az ember fél, hogy leesik a lóról mindjárt az elején.

Bátyja, William ott állt vele a templom bejáratánál. Ránézett, hogy vigaszt kapjon, miközben a padsorok között kísérte. A legtöbb, amit bátyja mondani tudott:

– Izzad a kezed!

Tehát Ian és Emma, a szüleim 1969 nyarán házasságot kötöttek. Nászútra Cornwallba utaztak, apám egyik barátjának házába. Nem maradhattak sokáig, mivel a szezon teljes gőzzel beindult, és apám elfoglalt volt. Végül négy napot maradtak, majd visszatértek Kingsclere mozgalmas életébe és nagyanyám ragyogó társaságába.

Apám az esküvő alkalmából egy lovat ajándékozott anyámnak, amelyet Milónak hívtak. Igazából újraajándékozta, mert apám már korábban odaadta neki, és apám csak lovagolt rajta. 1970-re teljesen feledésbe merült, hogy anyámnak adta, miközben saját színekben versenyzett vele, és magát tette meg tulajdonosnak az egész versenyszezonban.

Anyám élete teljesen újdonsült férje körül forgott. Munkája fontos volt, és minden energiáját igénybe vette. A lovakat két csoportra

osztották, melyekbe mintegy harminc ló tartozott. Az egyik csapattal reggeli előtt gyakoroltak, a másikkal utána. Apám hat előtt kelt, kilovagolt Milón az első csoporttal, majd elment Park House-ba, ahol megreggelizett a nagyanyámmal, a segédtrénerrel, és Geoff Lewisszal, a csapat zsokéjával. Majd egy másik lovon kilovagolt a ménes másik részével, aztán bement az irodába, hogy megtervezze az indulásokat, hogy beszéljen a tulajdonosokkal, kifizesse a számlákat, és aláírja a csekkeket a személyzet bérére.

A versenyek hétfőtől szombatig tartottak. Vasárnaponként nyáron krikettet játszott, télen rögbizett. Vagy az anyám elvitte a lovakat Tweseldownba vagy Larkhillbe vagy Hackwood Parkba, ahol az apám Milóval a kijelölt pályán gyakorolhatott.

Apám élete fantasztikus volt, de anyám egyedül érezte magát. Társaságra volt szüksége. Átböngészte a hirdetéseket a *Horse & Hound* hasábjain, a *Telegraph*-ban, a *Sporting Life* magazinban. Végül a *Newbury Weekly News*ban akadt a megoldásra.

BOKSZERKÖLYKÖK ELADÓK!

3 szuka és két hím

Már elválasztva. Készek az új otthonra.

Tel. Paul 0703 556218

Anyám és öccse, Simon elutazott Southamptonba, hogy megnézzék az almot. Paul nyitott ajtót, fehér póló volt rajta, egy A-vonalú szoknya, selyemkendő a nyaka köré tekerve, arcán smink.

– Jöjjenek be, jöjjenek csak! – mondta, ahogy bevezette őket a házba.
– Üljenek csak le! Micsoda szép pár! Kérnek teát?

Simon csak irult-pirult.

– Mi nem, mi nem... Szóval mi nem... Ó a húgom! – hebegte, és azt sem tudta, hova nézzen.

Paul belibegett a konyhába, ahol a kutyák voltak.

– Nos, kedveseim, mit tudnak a bokszerekről? Tudják, mennyi munka van velük, mennyi törődésre van szükségük, hogyan töltik ki az ember életét?

Készített egy teát, és fél órán át a bokszerek viselkedését ecsetelte. Megizzasztotta anyámat a kérdéseivel, hogy a kutyák hol alszanak majd a házban, milyen gyakran foglalkoznak velük, és hogy milyen életmódváltásra számíthatnak. Anyámat sokkal alaposabban kikérdezték, hogy feltérképezzék, mennyire alkalmas kutyatulajdonosnak, mint egykoron, amikor arra voltak kíváncsiak, hogy jó lesz-e feleségnek. Mivel mélyen el kellett gondolkoznia a dolgon, rájött, hogy ez az, amire igazán vágyik.

Mikor végül meglátta a kölyköket, el volt ragadtatva. Az egyik vörös-fehér nőstény a testvéreivel játszott, amikor anyám letérdelt a ketrec mellé. Paul és Simon hátrébb álltak, hogy a kötődési folyamat megkezdődhessen. A kölyök felnézett anyámra, és megmozgatta a kis csípőjét. Anyám lehajolt, hogy felvegye, erre a kölyök mintha mosolygott volna. Megnyalta anyám arcát, és selymes kis fejét odapréselte a nyakához, épp az álla alatt.

Anyám mosolygott, és egy könnycsepp gördült le a szeme sarkából.

– Hello, édes! – suttopta. – Hol voltál eddig?

Simon végül kinyögte az első szavakat az eltelt egy órában.

– Ezt szeretnénk elvinni, kérem. Ha nem okoz gondot. Szóval ezt szeretnénk...

Paul anyámat figyelte, és megértette őt. Látta rajta, hogy kicsit elakadt, mintha egy tutajon egyensúlyozna, amit nem ő csinált.

– Természetesen. Már el van választva, megkapta az oltásokat, indulásra kész!

Candy Simon lába mellé telepedett az autóülésen. Anyám bátyján nyitott szandál volt, és ahogy elhagyta Winchestert, észrevette, hogy az eb lepisilte a lábát. Ez volt az egyetlen eset, amikor Candy valamit rosszul csinált.

A bokszerek igazán sok örömet tudnak szerezni gazdájuknak. Mindig játékosak, szenvedélyesen hűségesek, örökké szeretetteljesek, és teljes részvételt követelnek a család életében. Anyám azt mondta, ha úgy nőünk fel, hogy elhisszük, hogy a bokszerek gyönyörűek, akkor a világ is rendkívüli helyé válik. És igaza volt.

Én hat hónappal Candy érkezése után, 1971 januárjában születtem. Apám nem volt jelen a szülésnél. Nem volt dolga vele.

Hamar kiszúrtam, hogy a kutyák kitüntetett figyelemben részesülnek, és arra jutottam, az lenne a legjobb, ha magam is kutya lennék. Odakúsztam a vizes tálkához – úgy gondoltam, ki ne csinálna ilyet? Csak azért nem vettem el az ételét, mert kényes voltam a hasamra.

Életem első éveiben Candy volt kastélyunk királynője, aki komolyan vette a kötelességeit. Amikor jött a fényképész, hogy hivatalos fekete-fehér képet készítsen az újszülöttről, megkérte anyámat, hogy találjon nekem valami játékot. Egy szőnyegen terpeszkedtem hason, amit a pázsitra fektettek. Candy nézte, ahogy anyám eltűnik, aztán csendben mellettem termett, csak azért, hogy biztos legyen benne, a fényképezőgépes ember nem sodor magával. A legjobb képek rólam és Candyről készültek.

Később anyám bezárta Candyt és Bertie-t, a vadászarat a házba, és letolt engem a meredek úton a babakocsiban. Új kabátja volt rajta, amelyetől hátulról alig felismerhető volt. Hamarosan zajt hallott

maga mögött, és amikor megfordult, egy kissé kerekded bokszert látott lefelé kocogni az úton, aki közben morgó hangokat ad ki.

– Candy, mit csinálsz te itt? – kérdezte anyám a kutyát.

Candy kissé zavarodottnak tűnt. Bizonyosan azt gondolta, hogy elraboltak, így aztán kiugrott a felső emeleti ablakon. Először persze megpróbálta a hátsó ajtót, aztán az elsőt, majd az összes ablakot a földszinten, de mind zárva találta. Felrohant a lépcsőn, fent meglelt egy ablakot, ami végre résnyire nyitva volt. Erősen benyomta, átpréselte magát a résen, és mintegy hat méter magasról levetette magát a földszintre. Kicsit kótyagos lett, de gyorsan lábra állt.

A szüleim nem sűrűn mentek vakációzni, de amikor Candy kilencéves lett, éppen ezen ritka alkalmak egyike volt. Anyámat legjobb meggyőződése ellenére rábeszélyték, hogy beadja egy kutyamegőrzőbe Candyt és Bertie-t. Hogy mi történt, az rejtély, de úgy tűnik, hogy Candy szívrohamot kapott. Elpusztult, mielőtt az anyám visszament volna érte.

Anyám többet egy kutyát sem küldött megőrzőbe. Nem a megőrző hibája volt, ezt anyám is tudja, de még mindig azon emészti magát, hogy Candy elhagyatva és összezavarodottan érezte magát, mintha nem tudta volna, hogy csak két hétre adták be. Valószínűleg pánikba esett, és a szíve meggyengült a sok aggodás miatt.

Mill Reef

1971-BEN TÖRTÉNT. Sötét Titok orrhosszal győzött a Grand National versenyen John Cook zsokéval, Fred Pontin színeiben, aki a Pontin üdülőtelep tulajdonosa volt.

Attól tartok, így megy ez nálam. Az éveket a Grand National vagy a derbigyőztesek alapján számolom. Néha az olimpiák alapján – mondj egy évet, és megmondom, hol volt az olimpia abban az évben, de ez csak a négyéves ciklusokra igaz, ezért a Grand National versenyek és derbik pontosabb képet adnak.

1971-ben a derbigyőztes egy kis ló, Mill Reef volt. Apró termete ellenére igazi nagyság volt. Még mindig úgy beszélnek róla, mint minden idők legnagyobb derbigyőzteséről. Ő az egyetlen győztes, melyen

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

én is lovagolhattam – na jó, mondjuk úgy, hogy ültem rajta. De készült fotó, ami mindezt bizonyítja. Vörös kordnadrág, kék wellington csizma, kék kabát és vörös kobak volt rajtam. Vörösben és kékben nagyszerű látványt nyújtottam.

A képen előrehajolok, mint egy zsoké, de nincs nyereg a lovon. A kamera felé fordulok, és mosolygok. Lazán tartom a kantárt, és senki nem fog.

Várjunk csak... Senki nem fog, de senki nem fogja a lovat sem. Mi a franc folyik itt? A fotón alig vagyok tizennyolc hónapos, és egy négyéves csikón ülök, amely egy évvel azelőtt megnyerte a derbit, az Eclipse, a King George és az Arc versenyeket, év elején pedig a Coronation Kupát. Egyedül. Nincs egy felnőtt sem a közelben.

Eliramodhatott volna, elveszthettem volna az egyensúlyom, betörhetett volna a fejem esés közben. Csak egy lépés oldalra, és nekem annyi. Ez persze keveset számított a nagyszerű ló körül tolongó embereknek – tehát a szüleimnek.

Apám sír, ha Mill Reefről beszél, mert tudja, ennek a bátor kis pejnek köszönhet mindent. Egyszer találkoztam egy emberrel, aki az első házát abból a nyeregből vette, amit Mill Reefre fogadva nyert a derbin. Apám egy fillért sem tett rá, de elmondhatja, hogy karrierjét és életmódját neki köszönheti.

Kérdezhetik apát, hogy mi történt 1971-ben, és el fogja mondani, hogy mennyire csalódott volt, hogy Mill Reefet legyőzte Gerard Brigadier a 2000 Guineas versenyen, hogy milyen könnyen lehetett edzeni, hogy milyen nyugalommal és önbizalommal rendelkezett, és amikor először látta vágatni, olyan volt, mint egy balerina, aki keresztüllibeg a színpadon: patái alig érték a földet, mielőtt lendületet vett a következő mozdulathoz. Elegáns, összeszedett ló volt – még akkor is, ha néhányan azt mondanák, kis termetű – fürge, ügyes és gyors.